

Angel varuh.

Vsak večer, ko prihajajo angeli varuhi k detetu Jezusu v nebesa, priplava en angel prav počasi za njimi. Utrujen! Žalosten! Stisne se k nebeškemu oknu, pa ga ne razveseli zlata, smejoča se nebeška luč, ampak neprestano gleda otožen na zemljo. Ko pripovedujejo drugi angeli veseli o svojih varovancih, pa on večkrat položi belo roko pred oči, kakor bi se hotel zjokati. Dete Jezus to pač vidi, ne vpraša pa angela nikoli nič. Šele tedaj, ko nalahno odplavajo drugi angeli spet na svet, neopaženo stopi k žalostnemu angelu, ga poboža s svojo malo nežno roko in de: »Ubogí angel varuh, je bil znabiti tvoj mali Pavel spet prav poreden?« Angel žalosten pokima in prestrašen pokaže na zemljo.

Ah, da! Mali Pavel je ravnokar splezal s postelje in se pognal za muho, ki ga je motila v spanju. Kako mu žare oči! Vpije in zmerja. Na! Pa jo je ujel! S krvoločnim veseljem iztrga ubogi živalci noge in perutnice.

»Ves dan je mučil živali,« pove angel. »Mačko mizarja Jošta, potem kokljo s piščanci! Celo ptička, ki je padel iz gnezda, je mučil, in čevljarjevega črnega psička, ki je že tako ves kruljav.«

»Veseli me, da ga kljub temu nisi zapustil,« reče Jezušček resnobno. »Le še potrpi! Tudi tedaj, ko bi mislil, da Pavla ni mogoče poboljšati.« In mala bela rokica Jezuščkova blagoslavlja je pogladi sklonjenega angelca, ki se takoj nato pogumno vzravna, da odleti dol na zemljo varovat v posteljci hudobnega Pavla.

Cele tedne, mesece in leta mora pripovedovati ta angel detetu Jezusu samo o hudobnih delih svojega varovanca. O lenobi! O drznosti! O surovosti! In zmeraj ga mora blagoslavljajoča roka Jezuščkova spet opogumiti.

Nekega dne pride Pavel mimo županovega travnika. Travnik je na gosto ograjen. Župan ga je obsejal s travnim semenom, in nihče naj bi ne hodil

po njem. Aj, Pavlu se pa ravno zljubi! Kar nekaj šine vanj, da bi plot preplezal in vse pohodil. Kaj pomaga, če ga angel tiho svari? Že je skočil na plot in ... ena, dve, tri ... z enim skokom je na travniku. Toda — kaj je to? Z groznim laježem skoči nekaj predenj in mu pokaže zobe. O gorje! To je Pazi, županov veliki popadljivi pes. Prestrašen Pavel od-

skoči. Zakriči na pomoč, da gre skozi ušesa. Zastonj! Nikogar ni v bližini. Zdaj — ne — takoj ga bo pes pograbil in raztrgal. Ne koraka naprej! Ne koraka nazaj! Zdajzdaj popade! »Moj Bog, pomagaj!« zaihti Pavel, ves tresoč se. Tedaj ... se nekaj zatega za-sveti pred njegovimi očmi! In kakor srebrn sijaj! Ali sanja? Ali ga je pes že popadel? Ne! Pazi se je umaknil, kakor oslepljen od žarke luči, ki je med njima. Daleč, daleč nazaj do sredi travnika! V Pavlu se zbudi moč, da bi zbežal čez plot. Ali ni, kakor da ga je nekdo dvignil in ga nese? Hvala Bogu! Spet je

na poti pred županovim travnikom. Kako dirja domov! Kakor bi bila cela tolpa popadljivih psov za njim! Doma pa takoj v svojo izbico. Kaj je tam storil, to sta videla samo Jezušček in njegov sveti angel varuh. Bilo je pa tisto tako lepo, da se je Jezušček smehljal in angel varuh ni več jokal.

(D. fr. Kind 1931.)

J. E. Bogomil:

Pri Kralju in pri Kraljici.

V mesecu oktobru je sveti oče Pij XI. odkazal prostor prazniku Jezusu Kristusu, našemu Kralju. Iz prejšnjih časov sem, zlasti iz dni papeža Leona XIII., je pa oktober posvečen spominu Marije Kraljice svetega rožnega venca. Združimo ta obojni spomin in častimo ta mesec našega najvišjega Kralja in našo najvišjo Kraljico.

Vsako leto beremo, da obiskujejo zemeljski kralji in vladarji pokrajine svojih kraljestev in kako se ljudstva pripravljajo za kraljev prihod, kako drugod kralja in kraljico staro in mlado navdušeno pozdravlja. Saj je kar prav tako! Ljudstvo, ki svojega vladarja odkrito ljubi, ne more biti slabo ljudstvo.

Vsako leto, pa tudi beremo, kako se del človeškega rodu trudi, da bi zatrl vsako misel, vsak spomin na nebeškega Kralja. Zlasti vam, otroci, bi ta rod rad zastrupil srce. Nespamet, da je ni večje!

Prisegajmo ta mesec zvestobo Kralju večnosti in njegovi sveti Materi in Kraljici. Prva misel naša zjutraj naj bo: »Kristus je moj kralj! Naj živi in vlada ne samo v nebesih, ampak tudi na zemlji!« In zvečer zaspimo z mislijo na dobro Kraljico nebes in zemlje.

V cerkvenih molitvah pri sveti maši se nekaterikrat bere lepa misel: Bogu služiti, se pravi, kraljevati. Oprimate se tudi vi, otroci, te misli. Kraljujte! Sami nad seboj, nad svojimi razvadami, nad vsem svojim delovanjem in ravnanjem. Kdor Bogu prav služi, je kralj; kdor mu službo odpove, postane suženj greha in strasti.